
Přímý zásah

Marcus Sunday, sedící za krásného dubnového rána v dodávce zaparkované v Páté ulici, pozoroval dalekohledem Leica s vysokým rozlišením dům Alexe Crosse a cítil upřímné vzrušení při pomyšlení, že se ten velký detektiv tak asi do půl hodiny objeví.

Koneckonců byl čtvrtek a půl osmé ráno. Cross musel do práce. Stejně tak jeho žena. A děti musely jít do školy.

Sunday to ani nestačil domyslet, když po chodníku ve směru od katolického kostela svatého Antonína přišla Regina Hopeová, Crossova jednaděvadesátiletá babička. Ta stařena byla ve formě a navzdory holi se pohybovala překvapivě rychle. Prošla přímo kolem jeho dodávky a sotva jí věnovala pozornost.

Ale proč by také měla?

Sunday měl na boku dodávky magnetickou ceduli, která hlásala „Superlux – servis a prodej vysavačů“. A za kouřovým sklem měl na sobě kombinézu zmíněné společnosti, skutečnou, úlovek se second handu. Padla mu dokonale.

Použité vysavače naložené vzadu koupil v bazaru v Potomaku za šedesát babek za kus. Falešný magnetický nápis si objednal přes internet v Kinko's. Stejně tak falešnou jmenovku na levé náprsní kapse. Stálo na ní „Thierry Mulch“.

Sunday, štíhlý, urostlý muž ke čtyřiceti s nakrátko ostříhanými vlasy barvy pepř a sůl a s břidlicově šedýma očima, se podíval na hodinky, když Crossova babička zmizela v domě. Pak vytáhl černý šanon zastrčený mezi sedadlem řidiče a středovou konzolí.

Otevřel ho a přelétl pohledem štítky označující prvních pět sekcí. Na každém bylo jméno: Bree Stoneová, Ali Cross, Jannie Crossová, Damon Cross, Regina Hopeová, jinak známá jako Nana.

Sunday přešel přímo do sekce „Regina Hopeová / Nana“ a zapsal si přesný čas, kdy ta stařena vstoupila do domu a odkud přišla. Pak, zatímco pokračoval ve sledování, otevřel šanon vzadu a našel čtyřstránkovou kopii plánu jednotlivých pater domu, které byly před měsícem šťastnou náhodou založeny na městském stavebním úřadě jako součást Crossovy žádosti o povolení k přestavbě kuchyně a koupelen.

Sunday střídavě studoval plány a dům samotný a dělal si do plánu poznámky o vchodech a východech, rozmístění oken, okolním terénu a tak podobně. Když v 7.40 vyšla na verandu Crossova manželka Bree Stoneová, také detektivka metropolitní policie, aby naplnila krmítko pro ptáky, zaznamenal i to – stejně jako fakt, že její pozadí vypadá v přílehlavých džínách úžasně.

V 7.52 zastavil před Crossovým domem nákladák s logem „Starý dobrý dům“ následovaný společností na odvoz odpadu, přivázející kontejner na stavební odpad. Velký detektiv vyšel na verandu, přivítal dělníky a podíval se, jak skládají kontejner. Stejně tak jeho babička, manželka a dvě z jeho tří dětí: patnáctiletá Jannie a sedmiletý Ali.

Pěkná šťastná rodinka, pomyslel si Sunday, který si je prohlédl dalekohledem jednoho po druhém. Jejich budoucnost se zdála být jasná. Slibná. Nebo snad ne?

Sunday si dovilil úsměv při pomýšlení, kolik zábavy přináší při každém dobrodružství plánování, příprava a očekávání. Možná víc než polovinu, usoudil a vychutnával si, jak jeho vždycky plodný mozek vymýšlí různé temné způsoby, jak zničit ten scénář snů rozvíjející se před jeho očima.

Pak odešel doktor Cross se svými dětmi. Všichni tři prošli kolem Sundaye po druhé straně Páté ulice, ale detektiv se na dodávku sotva podíval.

Taky proč by to dělal?

Sundaye nadšení opadlo, když Cross a jeho děti zmizeli. Pozorovat dům, ve kterém už detektiv nebyl, ho zdaleka tolik nebavilo. Bylo to skoro jako dívat se na bludiště a zoufale potřebovat potkana.

Sunday se podíval na hodinky, zavřel šanon a odložil ho s pocitem, že je svobodný, opravdový muž s jasným cílem, který nikdy nezakolísá bez ohledu na následky. Nastartoval dodávku a pomyslel si, že jakékoli zaváhání by bylo jako urážka protivníka. Musíte chtít zničit svého nepřítele tak moc, jako on chce zničit vás.

Když Sunday odjížděl, věřil, že svůj úkol zvládne. Věřil také, že si Crossova rodina zaslouží, co ji čeká.

Každý do jednoho.

Zvlášt doktor Cross.

* * *

V normálním roce dosahuje četnost vražd ve Washingtonu vrcholu v horkých letních měsících. V červenci a srpnu, když má vzduch u řeky Potomac stejný pach a teplotu jako dech v tlamě vzteklého psa, lidem snadno povolí nervy. V mé práci je nutné s tím počítat.

Ale od novoročního teroristického útoku na nádraží Union Station pokračoval pravidelný proud vražd přes celou zimu až do jara. Sotva začal duben, ale bylo už jasné, že půjde o jeden z nejhorších roků za třicet let vyšetřování vražd v okrese Columbia.

To vyvolalo mimořádný politický tlak na starostu a městskou radu, což znamenalo, že se pod tlakem ocitl velitel metropolitní policie. Největší stres bylo však cítit na oddělení vražd a oddělení závažných případů. Protože jsem byl teď hlavním vyšetřovatelem obou týmů, neustálý přísun vražd znamenal, že největší zátěž spočívala na mně a na mém parťákovi a nejbližším příteli Johnu Sampsonovi.

Už skoro dva měsíce jsme neměli jediný den volna a zdálo se, že případů stále přibývá. A co huř, musel jsem vyřizovat telefonáty od stavební firmy, která se mi chystala přestavovat kuchyň a postavit přístavbu k domu. Takže ten poslední člověk, kterého jsem ten čtvrtek okolo půl desáté dopoledne viděl, byl kapitán Jim Murphy, který velel oddělení vražd.

Kapitán Murphy zaklepal na dveře mé kanceláře, kde jsem si právě udělal burrito k snídani a druhý hrnek kávy, zatímco jsem listoval katalogem kuchyňských linek, který mi manželka strčila na odchodu z domova do ruky. Sampson, muž-lokomotiva, seděl na pohovce a dojídal zbytek svého raního jídla.

Sampson uviděl Murphyho a zasténal: „Snad ne další?“

Murphy zavrtěl hlavou. „Jenom potřebuju poslední hlášení pro velitele. Starosta vyvádí jako smyslů zbavený a nedá mu pokoj.“

„Tenhle týden jsme uzavřeli čtyři, ale dal jste nám další,“ odpověděl jsem. „Takže děláme pokroky, ale pořád jsme pozadu.“

„To mi něco připomíná,“ ozval se Sampson. „Toho krále z pověstí, co pořád valí balvan do kopce, ale ten se pokaždé skutálí dolů.“

„Myslíš Sisyfa,“ řekl jsem.

„Jo, je jako on,“ přitakal Sampson a ukázal na mě.

„No tak, Crossi,“ pronesl Murphy. „Počítáme s vámi, že smetete ze stolu ty významnější případy jako Rawlins a Kimmel a zbavíte nás Postu. Četl jste ten zatracený úvodník?“

Četl. Právě toho rána uveřejnili článek, ve kterém popsali, jaký dopad mají vraždy na turistiku, volali po odvolání policejního velitele a pohrávali si s myšlenkou, že by místní policii měla převzít FBI, dokud se počet vražd nepodaří snížit.

„Něco vám povím, kapitáne,“ řekl jsem. „Povězte lidem, aby se přestali navzájem zabíjet, a my budeme mít víc času na případy jako Rawlins a Kimmel.“

„Vtipné.“

„Nežertoval jsem.“

„Vážně, měl byste si to zkusit na pódiu jako komik,“ opáčil Murphy a obrátil se k odchodu. „Myslím, že jste se minul povoláním.“

* * *

Marcus Sunday, teď oblečený do černé kožené bundy, černých džínů, černé košile s krátkým rukávem a vysokých černých bot, spěchal k budově New North uprostřed kampusu Georgetownské univerzity. Proklíčkoval davem studentů k McNairově posluchárně pro sto dvacet lidí a vstoupil do dveří s nápisem „Dokonalý zločinec. Přednáška dnes v 11.00“.

Uvnitř to hučelo očekáváním. A jak Sunday procházel uličkou k předním řadám, viděl, že kromě režiséřské židle na pódiu není v sále jediné volné místo k sezení.

Když došel k přední řadě, spatřil Sunday studenty sedící na podlaze před pódiem. Usmál se, prošel mezi nimi a vyběhl po schodech, kde si potřásl rukou s šedovousým chlapíkem v tvídovém saku, který tam už na něho čekal.

„Omlouvám se, že jdu pozdě, doktore Wolku,“ pravil Sunday.

„Sám jsem právě přiběhl z hodiny,“ odvětil muž. „Mám vás představit?“

„Prosím,“ odpověděl Sunday a poděkoval pokývnutím hlavou.

Doktor Wolk se obrátil k mikrofonu, dvakrát na něj zatukal a pronesl: „Dobré odpoledne, jsem David Wolk, vedoucí katedry filozofie, a rád bych vás znovu přivítal na podzimní sérii mezioborových přednášek.“

Usmál se a pokračoval: „Říká se, že studium filozofie je odtržené od skutečného života, ale jak dokazuje tenhle dav, není to pravda. Tvůrčí, novátorské uplatnění filozofických metod na moderní problémy může být průlomovou záležitostí. Dnešní host se touhle vzrušující, inovativní a kontroverzní prací zabývá.“

Jeho první kniha, vydaná vloni, se jmenuje ‚Dokonalý zločinec‘. Nabízí fascinující pohled na dva nevyřešené případy masových vražd očima vskutku originální mysli soustředící se na hlubiny zločincovy duše.

Přivítejte prosím profesora Marcuse Sundaye z Harvardovy univerzity, který je teď na roční studijní dovolené.“

Sunday se usmál a vzal si od doktora Wolka mikrofon.

Profesor se obrátil k tleskajícímu obecenstvu, rozhlédl se po davu a na krátký okamžik spočinul pohledem na mimořádně sexy ženě v druhé řadě. Tvářila se pobaveně. Kudrnaté špinavě blond vlasy jí visely na ramena a dobře vyplněný bílý top. Levou paži jí pokrývalo barevné tetování zobrazující černého pantera ležícího na kvetoucí větvi v džungli. Pantherův ocas se táhl po ženině předloktí na zápěstí. Kočka měla hypnotický pohled očí v barvě čerstvého jetele. Ta žena také.

„Před pěti lety jsem se rozhodl najít dokonalého zločince,“ spustil Sunday a přinutil se od ní odtrhnout zrak. „Pokud vím, nikdo přede mnou ho nestudoval, nikdo ho nepopsal. Dávalo to smysl, protože pokud by byl dokonalý, nenechal by se nikdy chytit, ne?“

Obecenstvo pokývalo hlavami za doprovodu nervózního smíchu.

„Tak jak se dá najít dokonalý zločinec?“ zeptal se Sunday a rozhlédl se po místnosti. Soustředil se na tu ženu s rubínovými rty a výraznými očima barvy jetele.

Pokrčila rameny a řekla s jižanským přízvukem: „Podívat se na nevyřešené případy?“

„Výborně,“ řekl Sunday a sklonil hlavu k levému rameni. „A přesně to jsem udělal.“

Profesor dál popsal dva nevyřešené případy masových vražd, které se staly základem jeho knihy. Před sedmi lety bylo dva dny před Vánocemi pět členů rodiny Daleyových nalezeno zavražděných ve svém domě na před-

městí Omahy. Až na manželku byli všichni ve svých postelích. Hrdla měli podříznutá skalpelem nebo žiletkou. Manželka zemřela podobně, ale v koupelně a nahá. Dveře domu byly buď odemčené, nebo měl vrah klíč. V noci sněžilo a stopy byly zapadané.

O čtrnáct měsíců později byla v podobném stavu nalezena rodina Mo-nahanových z předměstí Fort Worth den po silné bouři: otec a čtyři děti, z nichž nejstaršímu bylo třináct, leželi ve svých postelích s podříznutými hrdly. Manželka byla nahá a mrtvá na podlaze v koupelně. Dveře byly buď odemčené, nebo měl vrah klíč. Opět kvůli dešti a silnému větru a vrahově pečlivosti nenašla policie žádné použitelné důkazy, DNA ani nic jiného.

„Začal jsem se o ně zajímat kvůli tomu nedostatku stop,“ informoval profesor Sunday své napjaté obecenstvo. „Poté co jsem několikrát zajel do Oklahomy a Texasu, prohlédl si místa činu, přečetl spisy a promluvil si se všemi vyšetřovateli – z FBI, oklahomské státní policie a texaských rangerů –, jsem došel k závěru, že kromě jatek, která tam vrah zanechal, jsou ty případy jako černé díry.“

Sunday řekl, že ho nedostatek důkazů přinutil přejít na všeobecnou rovinu a začít teoretizovat o světonázoru dokonalého vraha.

„Dospěl jsem k závěru, že to musí být jakýsi pokřivený existencialista,“ řekl profesor. „Někdo, kdo nevěří v boha ani v nějaký morální nebo etický základ života, někdo, kdo si myslí, že se ve světě nedá najít žádný jiný smysl kromě toho, který mu dá on sám.“

Sunday zpomalil, když viděl, že posluchače ztratil, a změnil přístup.

„Chci tím říct, že to ruský romanopisec Fjodor Michajlovič Dostojevskij vystihl docela přesně,“ pokračoval. „V jeho mistrovském díle ‚Zločin a trest‘ hlavní hrdina Raskolnikov skoro spáchá dokonalý zločin. Raskolnikov usoudí, že život nemá smysl, a zabije pro peníze člověka, kterému na nikom nezáleží.“

Nejprve s tím nemá problém,“ pokračoval Sunday a poklepal si na hlavu. „Ale nakonec Raskolnikova dostane jeho mysl, hlavně představivost. Protože si Raskolnikov dokáže představit morální, etický vesmír, kde má život skutečný smysl, zhroutl se. Ne tak náš dokonalý zločinec.“

Profesor se odmlčel, a když viděl, že má opět pozornost svého publika, pokračoval.

„Věřím, že dokonalý vrah je přesvědčený, že život je nesmyslný, absurdní, bez absolutní hodnoty. Dokud bude vycházet z téhle perspektivy, nenechá si podrazit nohy svou vlastní myslí a nenechá se chytit.“

Sunday tohle téma ještě trochu rozvinul a vysvětlil, jak důkazy v okolí místa činu podporovaly jeho teorii a vedly k dalším.

Na konci si vyhradil čas na dotazy. Po několika hnidopišských kritických poznámkách k jeho knize zamávala sexy žena v druhé řadě dlouhými řasami a zvedla ruku s vytetovaným panterem, jako by líně přivolávala číšníka.

Profesor na ni kývl.

„Měl jste docela dobré kritiky,“ řekla sytým jižanským hlasem. „Až na tu v Postu od detektiva Alexe Crosse. Myslím, že se shodneme, že vaši knihu ztrhal, nesouhlasil skoro se vším, co jste napsal. Tvrdil, že jste změnil jeho slova poté, co jste s ním udělal rozhovor, aby podpořila vaši teorii.“

Sunday zaskřípal zuby a pak odpověděl: „Slečno, jak vám poví každý novinář, často se stává, že zdroje později popřou, co řekly. Mezi mnou a doktorem Crossem je jen zásadní rozdílnost názorů. Nic víc.“

Po dlouhém, trapném mlčení si doktor Wolk odkašlal a řekl: „Mám dotaz, doktore Sundayi. Jak jsem naznačil, vaše kniha mi přišla strhující, ale i já bych s několika závěry nesouhlasil.“